

signe de la seva consagració a Déu.

El seu contacte amb l'exterior es limita a rebre les visites dels familiars, que acostumen a ser curtes i de caràcter imprescindible; escolten la ràdio excepcionalment, no tenen televisió però sí una pantalla de vídeo per veure algun documental relacionat amb la seva formació. Asseguren, però, que "quan passa alguna cosa greu o important, de seguida ens avisen per telèfon per tal que preguem. Un cas extrem fou la mort de la Mare Teresa de Calcuta. Vam rebre multitud de trucades, d'arreu; de totes maneres, procurem que els problemes de fora no ens afectin directament". Tan sols surten del convent en ocasions molt, molt especials, com quan han d'anar a votar, assessorades per una persona de confiança. Un altre vincle d'unió a la realitat mundana el deixen establert a partir de la lectura de "Catalunya Cristiana", el "Full Dominical" i l'edició en castellà de "Eclesia".

Més enllà de les parets de Can Grau, un món discorre i no s'atura. Respecte a aquest, pensen que la gent el percep tergiversat, distorsionat: "Avui en dia, les coses positives no són notícia. Pren rellevància únicament

el que és negatiu, excèntric. És comparable a una poma podrida que fa malbé tot el que fins llavors s'havia mantingut sa i intacte".

El seu estil de vida, malgrat tot, no deixa de ser sorprenent i incompreensible per a molts. Quan els pregunto què opinen

respecte aquesta sentència social, em responen que "la nostra vida tan sols és possible d'entendre des de la fe. En els nostres temps, on aquesta queda qüestionada constantment, és lògic que la nostra opció de vida no es compregui. El confort no pot lligar-se a la fe. Com més fort és el compromís, més exigent ha de ser el sacrifici" respon la germana Maria Glòria. "A més, la diferència apreciable que s'erigeix entre els religiosos o religioses que no practiquen la clausura i nosaltres (per exemple, aquells que treballen en el camp de l'educació o la sanitat) és que ells parlen de Déu als homes i nosaltres, en canvi, parlem a Déu dels homes. Sembla que si la fe va acompanyada d'una activitat més palpable a nivell social, la vocació religiosa queda més perdonada, justificada. Però en realitat, les arrels del Senyor resten sempre amagades. Nosaltres pensem que Déu té dret a tenir unes persones totalment consagrades a ell i que entre elles comparteixin aquesta immensa riquesa". En darrer lloc, em dirigeixo a elles preguntant què és el que li dirien a una futura novícia i així és com em contesten: "tota vocació és gran i santa.

En el nostre cas, la voluntat del Senyor és el més important i exigeix un seguiment total, radical. És una mena de prolongació del Baptisme. L'Església és com el nostre cos; cadascuna de les parts desenvolupa una tasca concreta; aquesta és la nostra".

Actualment, tretze germanes omplen de vida Can Grau. Tot i el seu tancament intern, ofereixen a tothom qui ho vulgui l'opció d'allotjar-se alguns dies a l'eremitori. El silenci, el recés espiritual o bé, l'encontre amb un mateix solen motivar aquest tipus de visites. A més, la celebració de la Missa i les vespres també s'obren a tothom.

Gràcies, germanes, per l'atenció dedicada.

Isabel Pérez

GIRBAU

Correduria d'assegurances
Col·legiat núm. 18.195

Les nostres pòlisses garanteixen la
tranquil·litat i confiança de la seva vida

25 anys de treball ens acrediten
* * * * *

GABINET DE GESTIÓ GIRBAU
COMPTABLE - FISCAL - LABORAL
ASSEGUANCES EN GENERAL

Catalunya, 12 - LA ROCA
Tel. / Fax 842 27 19

L'acudit

Alexis Fresnillo

Cafeteria - Granja

IRIS

Especialitat en
torrades amb anxoves
i pebrot escalivat.

Xapates i
Espardenyes

C./ Espronceda, 56
La Roca del Vallès